

[Aksel Larsen.]

forslaget bliver der ikke i nogen overskuelig Fremtid sat Arbejde i Gang. Det siger man ogsaa selv. Det, der først skal gøres, er, at man skal rive Husene ned, saa haaber man at være i Stand til at bygge, idet en Del af de Firmaer, man paa Forhaand har solgt Grundene til, erklærer, at de har største Parten af de Byggematerialer, der skal bruges, og i øvrigt synes at være meget varme paa at komme i Gang. Ja, det tror Pokker, men om de har Byggematerialerne, er der i hvert Fald ingen Garanti for. Jeg henstiller i hvert Fald, at man lader være med at rive Husene ned, før man er helt sikker paa, om man nu ogsaa virkelig kan faa Byggematerialer, og dette kan vel ikke være svært at faa oplyst. Regeringen maa have Viden om, hvilke Bygningmateriale der findes her i Landet, og hvilke der kan komme her til Landet, og Regeringen maa vel ogsaa i en saa materialefattig Tid som den, vi gennemlever, sørge for Fordeling af de Materialer, der maa anses for mest nødvendige.

Hvis man foreløbig agter at rive Husene ned, vil jeg blot sige, at det bliver der ikke ret meget Arbejde ved. Det kræver ikke saa meget Arbejde at rive de gamle Rønner ned. Det er Nybygninger, der giver Arbejde, og hvis det virkelig var af Hensyn til, at man skulde have Arbejde i Gang, vilde man have grebet Sagen anderledes an. Saa vilde man have sagt: Nu bygger vi først Erstatningslejligheder, og saa begynder vi at rive Husene ned. Men den Vej ønsker man ikke at gaa, og det er en af Grundene til, at jeg siger, at det ser ikke ud, som om det er Hensynet til Arbejdsløsheden eller Hensynet til Beboerne, der er det afgørende for denne noget mærkværdige Sags Gennemførelse.

Vi kan ikke stemme mod Lovforslaget, dels fordi der vel er lidt Arbejde i det, og dels fordi vi kender for lidt til det til at stemme imod det. Men saa kan vi i hvert Fald tilkendegive vor Mening om Sagen ved at afholde os fra at stemme ved Afstemningen under tredje Behandling.

Ordføreren (Krag): De Betragtninger, der er fremført fra denne Plads, efter at jeg havde Ordet, giver mig ikke Anledning til synderlig mange Bemærkninger. Mine Betragtninger paa de forskellige Punkter, hvad Ejere og Lejere og næringsdrivende og de principielle Fremgangsmaader angaar, var i nøjeste Overensstemmelse med de Betragtninger, der er fremført i Udvalget, og som har været bestemmende for Betænkningens Indhold, og dette er

gennem Underskrifter af samtlige Udvalgsmedlemmer godkendt af dem alle.

Derfor forekommer det mig, at der ikke er nogen synderlig Grund til heller at beskæftige sig med det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansens Tale. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem gjorde et saa overvældende surt Indtryk, som Tilfældet var, da det ærede Medlem jo dog i det hurtigste Tempo, som det har været Udvalget muligt at bearbejde dette Lovforslag i, har opnaaet det, som det ærede Medlem vilde, nemlig Lovforslagets Vedtagelse her i Tinget. Hvortil saa de forskrækkelige sure Miner? Jeg synes lige saa godt, man kan vise et andet Ansigt. Der er saa meget mere Grund til det, naar man opnaar det, som man har ønsket, og det gør det ærede Medlem jo.

Jeg vil derfor sige om det ærede Medlems Tale, at en væsentlig Del af den var overflødig, fordi det kun var en Gentagelse med andre Ord af det, som i Forvejen var sagt. Dertil hører f. Eks. det ærede Medlems Skildring af, at Arbejderne har maattet bringe tunge Ofre i denne vanskelige Tid. Det er noget, vi alle ved, og ingen af os har næret mindre varme Ønsker, end det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen gør, om hurtigst muligt at kunne skaffe yderligere Beskæftigelse gennem denne Lovgivning. Det er ikke vor Skyld, men i langt højere Grad den Kommunes Skyld, som det ærede Medlem aabenbart føler sig kaldet til at være Forsvarer for i denne Sag, at denne Sag ikke paa nærværende Tidspunkt er naaet videre, end Tilfældet er.

Naar det ærede Medlem i denne Forbindelse taler om Arbejdernes Lønstop, som er denne Sag komplet uvedkommende, og anstiller Betragtninger i den Anledning, som aabenbart har Ærinde ogsaa uden for denne Sal, vil jeg derom gerne sige, at den Slags Indgreb over for Bevægelsesfrihed inden for de forskellige Samfundsklasser jo ikke er ukendte i denne Tid, heller ikke for den Kreds af Grundejere, hvis Vanskeligheder det ærede Medlem ikke synes at have nogen synderlig Forstaaelse af.

Men naar det ærede Medlem saa f. Eks. derefter siger, at det ikke er Udvalgets Opgave at studere Gadeplaner, saa maa det ærede Medlem virkelig undskyldes. Jeg slutter mig i saa Henseende ganske til, hvad der kom til Orde fra ærede Medlemmer, som har haft Ordet, efter at jeg havde talt. Her, hvor Staten skal bringe saa store Ofre for Løsningen af denne Sag, er det ikke blot Statens Ret, men ogsaa dens Pligt, og Lovgivningsmagts Ret og Pligt, at gøre